No. 50. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 26 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

MUNCHEN, den 16. April. Alhier is bekend gemaakt een koninklijk besluit van den 26. Maart ll., waarbij het afleggen van alle kloosterlijke geloften aan de vrouwen verboden wordt, zoo lang zij den leeftijd van volle 33 jaren niet bereikt zullen hebben. Voorts zal het aannemen van den sluijer steeds moeten plaats hebben in tegenwoordigheid van een wereldlijk kommissaris, die het regt zal hebben de nieuwelingen te ondervragen en de plegtigheid, indien hij zulks raadzaam oordeelt, te schorsen.

ENGELAND.

— De *Royal Albert*, die van Dublin te Liverpool is aangekomen, heeft het droevige berigt aangebragt, van het vergaan van de stoomboot *Grana-Uile*, op den togt van Liverpool naar Drogheda. Gemelde stoomboot had Liverpool dingsdag, den 13. des avonds ten 9 ure, met tachtig passagiers en matrozen verlaten, maar naauwelijks een derde van haren togt volbragt hebbende, was er brand ontstaan, en had dezelve zoo snel toegenomen, dat het wrak nog ten zes ure in den morgen, in de golven wegzonk. Aan omstreeks een veertigtal personen heeft het mogen gelukken zich in een, ter hulpe toesnellend, visschers vaartuig te werpen, maar de kapitein *Bowden*, die eene weduwe en vier kinderen nalaat, is met het andere veertigtal omgekomen.

— Berigten van de Kaap de Goede Hoop van 12. Febr., via St. Helena, melden het vergaan van H. M. stoomboot *Thunderbolt*, gaande van Simons-baai naar de baai van Alow. Dezelve verongelukte bij het ingaan van laatstgenoemde.

— De reiziger, die zich van Liverpool naar Londen begeeft, is getroffen door de groote ondernemingen, die hij alom ziet aanvangen, en door den stempel van duurzaamheid, waardoor zich alle bouwwerken in Engeland kenmerken. Straten, entrepôts, spoorwegen, openbare gebouwen, magazijnen, huizen, alles schijnt even grootsch en stevig, alles schijnt niet voor jaren, maar voor eeuwen gebouwd. »In Engeland, zegt een Amerikaansch reiziger, schijnt men ons gewoon Amerikaansch gezegde: *dit is goed voor het oogenblik*, niet te kennen. Men weet hier evenmin van geringe hulpmiddelen als van halve maatregelen, waarmede de zoogenaamde schranderheid der Amerikanen zich weet te behelpen, noch van die angstvallige berekeningen, waartoe ons betrekkelijk arm land dikwijls zijn toevlugt moet nemen. De groote grondeigenaars doen niet onder voor de handelaars. Men zegt, dat een lid van de aristocratie met eenen aannemer van gebouwen te Londen, eene overeenkomst heeft gesloten tot het bouwen, niet van veertig, of van vier honderd, maar van vier duizend *comfortable* huizen. In eenige van de schoonste gedeelten der stad Londen worden geheele morgen grond, geheele uitgebreide *squares* met groote en sierlijke huizen bezet, welke elk eene aanzienlijke huur opbrengen en waarvan geheele rijen aan eenen enkelen eigenaar toehooren. Een lid van den adel, wiens prachtig erfgoed met eene schuld van eenige honderd duizend ponden bezwaard was, bij de dood zijns vaders, heeft door zijne persoonlijke uitgaven tot dertig duizend pond per jaar te *beperken* (dit is de gewone uitdrukking), deze schuld weldra vernietigd, en zal dus voortaan niet meer zoo zuinig behoeven te leven. De vermogenden in den lande hebben hier een inkomen van twintig-, vijfen-twintig, honderd-, twee honderd- en zelfs van drie honderd duizend p. s."

FRANKRIJK.

PARIJS, den 19. April. Men begint te vreezen, dat de koningin van Portugal zich niet op haren troon zal staande houden. Zij heeft hulp aan Engeland en Spanje gevraagd. Volgens *the Times*, heeft de graaf *Tojal*, namens de koningin en het gouvernement van Portugal, zich tot Sir *Hamilton Seymour* en den admiraal *Parker* gewend, waarop het Engelsche eskader des noods tot beschikking der koningin is gesteld.

— Te Parijs worden steeds toebereidselen gemaakt tot de ontvangst van keizer *Nicolaas*; men spreekt van het zamenbrengen van een kamp van 30,000 man, in de nabijheid der hoofdstad. Ook wordt gemeld, dat alle te Parijs aanwezige Polen zich tot op dertig mijlen zullen moeten verwijderen.

— Te Rive de Gier heeft een afgrijselijk ongeluk plaats gehad. Daar woonde een jong mensch, die tengevolge van een schrik, die hem op zijn veertiende jaar getroffen had, van tijd tot tijd onderhevig was aan woedende vlagen van krankzinnigheid. Gedurende dezelve wierp hij zich immer op het eerste snijdende werktuig dat hem in het oog viel, en keerde het dan tegen de personen in de nabijheid. Dezer dagen laboreerde hij aan dezelfde kwaal, greep plotseling eene zware bijl en strekte met eenen slag zijne moeder, die juist naast hem stond, dood op den grond neder. Spoedig maakte de gendarmerie zich van den jongeling meester, die, toen hij weder tot bedaren was gekomen, de bitterste smart en het grootste berouw aan den dag legde, over de misdaad, welke hij bedreven had, zonder dat zijne rede of zijn hart er aan schuldig waren.

— Alweêr vooruitgang! De monster-magazijnen, de onafzienbare galerijen en de onmetelijke zalen ontoereikend zijnde, om de kalanten uit te lokken, heeft men te Parijs een magazijn van modegoederen in *museum* herschept. De eigenaar van hetzelve heeft namelijk doen aankondigen, dat men er eene oude schilderij zal kunnen bewonderen, welke men *bij het graven der fondamenten* ontdekt heeft. Weldra zullen de voornaamste Parijsche modewinkels eene tooneel- of concertzaal hebben, terwijl de minderen zich met een Jan-Klaassen-spel zullen vergenoegen, alwaar men, mits het koopen van eenen hals- of neusdoek, *gratis* eene tooneelvoorstelling zal kunnen bijwonen.

BELGIE.

— Den 6. dezer stierf te Gheel een zekere *Brems*, uit Brussel, in den ouderdom van 109 jaren, door verstandsverbijstering aangegrepen.

NEDERLANDEN.

ROTTERDAM, den 22. April. Wij vernemen, en vermelden zulks hier tot waarschuwing van het publiek, dat hier ter stede een aanzienlijk aantal valsche russische coupons, van *Hope en Co.*, van f 50, in omloop zijn, die op zulk eene bedriegelijke wijze zijn nagemaakt, dat men dezelve slechts met de grootste moeite van de echte kan onderscheiden. Voor als nog kunnen wij echter geene onderscheidende kenteekenen dezer stukken opgeven.

LEEUWARDEN, den 19. April. In den avond van den 9. dezer, is er brand ontstaan in de boerenhuizinge van *Hans Epkes van Koersfeld*, wonende nabij den Staten-Zeedijk onder den dorpe Spanga, waardoor al hetgeen in dezelve zich bevond eene prooi der vlammen is geworden, en een nichtje van den bewoner, genaamd *Hiskje Piebes van Koersfeld*, oud ruim 8 jaren, en die reeds te bed zich bevond, ongelukkig hierbij is omgekomen; zoomede al het levend vee, bestaande in: 1 paard, 23 stuks melkkoeijen, 10 stuks jongvee, 2 schapen en 3 varkens, benevens al de huismeubelen; voorts goud en zilver, benevens honderd guldens aan muntbiljetten, in een woord al hetgeen zich in de huizing en schuur bevond, waaronder een volledig boerenbeslag, alsmede ongeveer dertig duizend Ned. ponden hooi, waarvan niets heeft kunnen gered worden.

Volgens opgave is het onbekend hoe de brand is ontstaan, men gelooft door het onweder, omdat het juist op dat oogenblik en even te voren door eenigen opgemerkt is geworden, dat het bliksemde en donderde en bliksemstralen bij de huizinge waren gezien.

HOOGEZAND, (Groningen) 18. April. Den 14. dezer waren al de huisgenooten van een' landbouwer te Borgercompagnie (gemeente Sappemeer), behalve de vrouw des huizes, op eenigen afstand der woning bezig, met het land te bewerken. De vrouw begeeft zich, na de woning zorgvuldig gesloten te hebben, tot de werkende huisgenooten, doch keert, vóór hen bereikt te hebben, terug, dewijl een vreemdeling, dien zij reeds eenigen tijd had nagestaard, naar hare woning gaat. Terug gekomen zijnde, is eene harer deuren ontsloten; zij snelt de woning binnen, en vindt werkelijk den man reeds vlijtig bezig met het kabinet, hetwelk hij had opengebroken, van zijnen inhoud te berooven. Zij grijpt den stouten dief aan, werpt hem op den grond, en knelt hem zoo lang tusschen hare zwakke vrouwelijke vingeren, tot dat eenige lieden, welke niet verre van dáár in een schip werkten, op haar hulpgeroep toeschoten, haar uit den moeijelijken toestand bevrijdden en den dief, die slechts korten tijd uit den kerker moet zijn terug gekeerd, verder aan de justitie overleverden. Waarlijk eene parel aan de kroon der dappere vrouwen! De armen eens krachtigen policiedienaars zou deze daad gewis tot eer verstrekt hebben.

— Als een klein staaltje der oplichterijen, waartoe het thans zoo veelvuldig circulerend papieren geld aanleiding geeft, moge dienen, dat op een der jongste marktdagen te Tiel, aan een goedgeloovig buitenman een huurlot der kon. loterij voor een muntbillet van f 5 is in betaling gegeven.

MENGELINGEN.

Een volks-almanak voor 1847.

De Winter.

January, February, Maart.

(Dit jaargetijde is den 22. December 1846, des namiddags ten 4 ure 22 min., begonnen.)

Gedurende dit jaargetijde, waarin sneeuw, ijs, wind en dooi de hoofdrollen spelen, staat de arme, door zijn lompenpak niet bedekt, van koude te klappertanden in de open lucht; hij zoekt bij voorkeur de

DE VROUW VAN EEN SPELER.

—

Op een' zomeravond vielen de laatste stralen der ondergaande zon in een smaakvol versierd vertrek van het hotel le Chapeau Rouge te Bordeaux, en verlichtten, door den spiegel teruggekaatst, de gelaatstrekken van eenen jongen man en eene jonge vrouw, de bewoners van dit huis. De eerste was nog in een luchtig huisgewaad en zijne welige zwarte lokken vielen ongeregeld over zijn hoog voorhoofd; met welgevallen blies hij de dampwolken uit eene lange Turksche pijp, terwijl hij zijn oog strak op zijne vrouw gevestigd hield. Deze zat tegenover hem aan een tafeltje. In hare geheele houding lag eene edele waardigheid. Haar eenvoudig wit négligé deed hare bevallige gestalte, hare regelmatige schoone trekken, maar ook haar bleek gelaat nog meer uitkomen. Na een poosje ging zij digter bij haren gemaal zitten, een glimlachtje kwam op hare lippen; eindelijk brak zij het zwijgen af.

– Anatole! zeide zij, ik heb eene goede tijding voor u. – De jonge man zag haar met belangstelling aan, en zette zijne pijp weg; eene ligte bloos vloog over het gelaat der jeugdige vrouw; zij vervolgde: wij zullen gelukkig zijn, ik – gij zult vader worden! Eene straal van vreugde fonkelde plotseling in het oog van den jongen man; hij vatte de hand zijner vrouw, en drukte die vurig aan zijn hart.

– Valentine, is het waar? riep hij uit. Maar gij kunt mij deze hoop niet geven, om mij die later te ontnemen. Dat zou de vreeselijkste pijniging zijn. O! wist gij, vrouw lief! hoelang ik reeds droom van de vreugde, welke ons wacht, als de nieuwe geborene ons met zijn eerste geluid begroet. Hoe schoon zult gij zijn, als gij u over zijne wieg henen buigt, als gij uwe welluidende stem laat hooren, als gij hem in slaap zingt.! Mijne goede, dierbare Valentine! hoe gelukkig moet gij ook zijn.

– Onuitsprekelijk, Anatole! Ik sidder reeds van heilige verrukking; eene nieuwe toekomst, een nieuw leven doet zich voor mij op. O, ik verzeker u, met een ligt hart, zonder het minste spijt, zeg ik vaarwel aan mijne balkleeding en schitterende gezelschappen; diep ben ik doordrongen van mijne pligten; nimmer, nimmer zal ik den heiligen moedernaam ontwijden; ik kan voor mij zelven instaan, maar – ik voed eene andere vrees.

– Welke dan?

– Anatole! – misschien is het niet grootmoedig van mij, u uwen voormaligen hartstogt te herinneren, maar deze kan tot eene misdaad worden. Zoolang ik, buiten u, alleen op de wereld stond, heb ik de knagende smart in mijnen boezem opgesloten; doch nu moet ik spreken; ik mag niet langer zwijgen, al zoudt gij mij ook haten. Gij speelt, Anatole! zeide zij, ernstig voor hem gaande staan.

– Eene kinderachtige gewoonte!

– Eene kinderachtige gewoonte! vervolgde zij levendig. Beste Anatole! uw hart is niet kinderachtig. Het is eene gewoonte, die mij op de pijnbank legt, en in de lange eenzame nachten, als ik op u wacht, doet sidderen; het is eene gewoonte, die geheele familiën in ellende dompelt, die mannen tot zelfmoordenaars maakt! O, ik bezweer u, Anatole! speel niet meer, speel nimmer meer! Ik spreek niet voor mij zelve, ik wil niet klagen over de inwendige kwellingen, die mijne borst doorsnijden; over den angel, die mijn hart te midden der feestvreugde verscheurt, terwijl men vrolijk schijnen moet, en met eenen lagchenden blik het oog ontmoeten, dat telkens naar de groene tafel staart; ik wil niet preken van de bitsheid, de verbetene woede, bij de tehuiskomst, jegens eene onschuldige vrouw, als het geluk u niet gunstig is geweest. Alles wil ik vergeten, alsof het nimmer bestaân had, maar speel niet meer! – Gij zijt zoo goed, Anatole! vervolgde zij met innigheid; gij bemint mij vurig, ik weet het, en toch, toch ben ik grenzeloos ongelukkig.

– Valentine!

– Ach, vervolgde zij snikkend; verstoot mij, versmaadt mijne liefde, als gij wilt, maar breng een offer aan ons kind; spreek slechts een gunstig woord, opdat het u leere zegenen; opdat het later u leere uw leven door liefde en gehechtheid gelukkig te maken!

– Gelooft gij dan, viel Anatole haar levendig in de rede, dat ik dwaas genoeg ben ons vermogen op het spel te zetten? Neen, lieve vrouw! ik wil het vermeerderen, om ons kind eene schitterende opvoeding te geven; gij zult u in het vervolg niets ontzeggen, de geringste uwer wenschen zal vervuld worden, nimmer zult gij in het vervolg mij weder zulke krenkende woorden laten hooren.

– Luister, Anatole! antwoordde de jonge vrouw, er zijn oogenblikken, waarin een schrikkelijke argwaan mij kwelt, ik vrees, dat ik over ons huisselijk leven eene droefgeestigheid heb verspreid, die u elders verstrooijingen doet zoeken; als dat zoo ware, zeg, o zeg het mij dan, ik zal weder vrolijk zijn, schertsen, ja dartelen voor u, mijn Anatole!

– Mijne goede, engelachtige Valentine! riep de jonge man aangedaan uit, daar gij het wilt, verzaak ik alle waagspel; voor u alleen wil ik voortaan leven.

Weenend viel de arme vrouw aan zijne borst; eene innige omarming verzegelde hun nieuw verbond.

Op nieuw lachte de hoop Valentine toe. Ach, zij had zooveel geleden, dat zij vreesde eenen blik in het verledene te slaan. O, hoe gelukkig maakte haar deze terugkeer, waaraan zij bijkans nog twijfelde. Dikwijls had zij, onder snijdend zielewee, bittere klagten geuit, die altijd verstomden, als zij den tred eens mans hoorde en in eene onzekere vreugde veranderden, als hij, met gloeijende wangen, eenen verwilderden blik en eenige ellendige goudstukken in de hand, binnentrad.

Er ligt iets duivelachtigs in de speelzucht, eene afschaduwing van de laagste hebzucht, een voorsmaak der helsche vreugde.

—

– Ha, Blancay! hoe gaat het? Waar gaat gij heen? vroeg een zeer zwierig gekleed heer aan Anatole, dien hij bij den schouwburg ontmoette.

– Uitmuntend Delbos. Ik wilde juist naar den schouwburg gaan.

– Naar den schouwburg? Hoe kunt gij zoo dwaas zijn?

– Zoo dwaas! Hoe dat?

– Is er wel iets vervelender dan de schouwburg? Is er wel iets eentooniger; altijd hetzelfde, zoodra men hem dikwijls bezoekt, ik, voor mij, hou meer van vermaken, die ons doen gevoelen, dat wij leven: het spel bij voorbeeld.

– Och, dat verveelt ook; ik kan u verzekeren, dat ik er van walg.

– Wat – Hoort gij niet meer tot de onzen?

– Zeker niet.

– Dat is onmogelijk. Ik ben verpligt u voor onze club te houden Ik laat u niet los, vooraleer gij er met mij heengaat.

– Gij wordt lastig, Delbos! Ik heb geen tijd.

– Géén tijd, er is geen Beurs gehouden van daag. Wat hebt

naauwste stegen en hoeken op, daar de koude er iets minder binnen dringt. Hij brengt den korten dag door met werk te zoeken, en bij gebrek aan werk, eene bete broods van de algemeene liefdadigheid af te bedelen. Komt de nood tot het ergste, en moet hij openlijk bedelen, zoo geeft men hem toch altijd eene schuilplaats in de kille gevangenis, in afwachting van de Ommerschans. Des nachts strekt zich de arme op den grond uit, in den hoek van eene poort, en hij dankt den hemel wanneer het toeval hem ergens de gelegenheid verschaft, om in een paardenstal het mestige stroo met de viervoetige bewoners te deelen.

Bij het einde van Januarij begint de landman den grond tot het ontvangen van verschillende zaadsoorten voor te bereiden. Hij bemest de akkers, en snoeit de vruchtboomen; hij poot ook zijne wijngaardranken.

Deze is de tijd waarin de rijke eerst des middags opstaat om zijn ontbijt te gebruiken; waarna hij gaat wandelen of schaatsenrijden of arren; ook pleegt hij zich behagelijk voor den haard in zijn armstoel uit te strekken in afwachting van zijn middagmaal. Heeft hij dit genuttigd, zoo maakt hij zich gereed om den avond en een gedeelte van den nacht door te brengen in den schouwburg, de concert- of balzaal; soms ook in de club waar gespeeld wordt. Vermoeid keert hij dan des morgens om 4 uren naar huis, en gaat naar zijne warme slaapkamer, om die eerst weder den volgenden middag te verlaten.

Het Voorjaar.

April, Mei, Juny.

(Begonnen den 21. Maart 1847, des morgens ten 5 ure, 42 minuten; toen de zon in het teeken des Rams was getreden.)

In dezen tijd van plasregens en veranderlijk, buijig weder, ongezonde warmte en nadeelige nachtvorst is de arme, die op den barren grond slaapt, en vooral wanneer hij slechts een enkel pak lompen bezit, aan eene menigte ziekten blootgesteld en prijs gegeven, waaruit hij weder opstaat of waaraan hij bezwijkt, al naar gelang der omstandigheden en van den staat zijner ligchaamskrachten. Een docter heeft hij niet, en het gasthuis staat niet voor allen open en kan ook niet allen opnemen. Hem ontbreekt het geld om zich onder geneeskundige behandelingen te stellen; maar de honger, die hem een voortdurenden diëet voorschrijft, is zijn geneesheer, zoo dikwijls het dien aartsplager der armen niet goeddunkt de oorzaak te worden van den ontijdigen dood des uitgemergelden ligchaams.

In dit jaargetijde beploegt de landman zijn akker en strooit de zaden uit. Hij werkt ook in de broeikasten en zorgt voor de besproeijing der grasvelden.

En in dit jaargetijde geniet de rijke wat hem nog te ledigen blijft uit den kelk der winter-vermaken, als daar zijn: komedie, bals en concerten, soupétjes en daaropvolgende zwelg- en bras partijtjes; maar hij begint zich ook ernstig bezig te houden met de modes voor het fraaije saizoen. Hij hervat zijne wandelingen te voet, te paard en in rijtuig, en bezoekt nu en dan zijne buitenplaats.

De Zomer.

July, Augustus, September.

(Begint den 22. Junij, des morgens ten 2 ure, 28 minuten.)

De arme loopt barrevoets op den gloeijenden steenweg of in het heete zand. Heeft hij zware lasten getorscht, of zich tot bezwijkens toe afgetobt, en met heen en weder draven vermoeid, zoo mag hij zijn bloedzweet in de zon laten opdroogen, of in de koele schaduw eene pleuris opdoen. Hij bezit geen linnen om, wanneer het noodig is, hoe dikwerf helaas! — een schoon hemd aan te trekken, en van de eene verkoudheid op de andere, komt hij eindelijk tot eene borstkwaal, waaraan hij den volgenden winter overlijdt. Het ijskoude water dat hij tot lessching van zijnen dorst haastig moet inzwelgen, verschaft hem steken in de zijde en daaropvolgende ontstekingen. De gedwongen onreinheid, waarin hij, ten gevolge van zijn zwaar tobben, moet verkeeren, brengt huidziekten voort. Des zomers wordt de arme door slaven en draven uitgeput, en toch is dit voor hem het minst treurige aller jaargetijden.

De landman maait zijn grasveld en brengt zijn oogst in de schuur. Hij bezorgt zijn wijngaard en verrigt, onder de brandende zonnestralen en in de lange tijdsruimte tusschen haar op- en ondergaan, den zwaarsten veldarbeid. De zomer laat hem geen enkelen dag rust, zelfs den zondag niet. Hij arbeidt dagelijks achttien uren.

In dit jaargetijde verspilt en verkwist de rijke, op zijn buitengoed of in den vreemde, het geld, aan den arbeid zijner armen, zijner knechts of dagblooners afgeperst; en hij verspilt het even genoegelijk als hij dit des winters in de stad pleegt te doen. De gelegenheden om braaf geld te verteren doen zich voor den rijkaard even gemakkelijk voor, als die om een stuk droog broods te verdienen voor den arme moeijelijk zijn te vinden. Des zomers woont de rijke buiten, waar hij met wandelen, paardrijden, hengelen, roeijen, eten, drinken, spelen den tijd doorbrengt. Verveelt hem dit alles, zoo trekt hij naar de eene of andere badplaats, als b. v. Ems, Wiesbaden, Spa, Aken, enz., waar hij hazard-spelen of liefdes-avonturen najaagt. Of ook bestelt hij extra-post en snelt naar de bouwvallen van Italië en de valleijen van Zwitserland.

De Herfst.

October, November, December.

(Begint den 23. September, des namiddags ten 4 ure, 32 minuten.)

In dit jaargetijde begint de arme weder tegen wil en dank tot rust te komen, en zijne maag wordt van lieverlede weder ledig even als hij, in een anderen zin. Het werk toch wordt schaarsch, gevolgelijk ook de kansen om te eten. De arme is gedwongen de boomvruchten aan de vogels te betwisten, en met afgevallen ooft zijn honger te stillen. Dit voedsel, door geen ander getemperd, bezorgt hem weder verschillende ziekten. Voorts brengen de snelle en gedurige weêrs-veranderingen in hem, die slecht gevoed, slecht gekleed, en slecht, of in het geheel niet, gehuisvest is, koortsen te weeg, die hij geduldig moet doorstaan, omdat hem de middelen niet ten dienste zijn om ze te verdrijven.

In dit jaargetijde besteedt de landman de laatste zorgen aan zijn wijngaard, waarin hij eindelijk aan het afplukken gaat. Hij vergadert de tuinvruchten en wat nog op het veld mag staan; hij beploegt en bewerkt den grond, strooit de winterzaden, en verrigt ijlings binnen 's huis of daar buiten het achterstallige werk dat, uithoofde van het naderende strenge jaargetijde, geen uitstel meer kan lijden.

En in dit jaargetijde verdrijft de rijke den tijd met jagen, hetzij op de akkers van den landman, die hij door zijne honden laat verwoesten, of wel op zijne privatieve jagt, waar het wild dermate rustig heeft kunnen voorttelen, dat het hazen-geslacht op de aangrenzende velden zijn onderhoud moet gaan zoeken, zoodat de zaden en veldvruchten des landmans er bitter slecht uitzien. Ook woont de rijke thans de wedrennen bij, waarbij hij op dezen of genen hengst sommen verwedt, die 20 arme huisgezinnen een jaar lang het onderhoud konden geven. In één woord: tusschen de laatste vreugde-vermaken des zomers en de eerste vermakelijkheden des winters, geniet de rijke de herfst-vermaken als een naspel en vóórspel, als afwisseling en prikkel tevens; de herfst zet de kroon op zijn gulden, en op eigenbaatzuchtig genot berustend levensjaar.

Voorzegging.

De tijd is niet meer ver af, waarin deze almanak zal ophouden een volks-almanak te zijn. (*de Burger.*)

ALLERLEI.

—

Waarom wordt Spanje zoo slecht geregeerd?

De Spanjaarden vertellen, dat, toen Ferdinand III, na zijnen dood, te Sevilla, hetwelk hij den Mooren ontnomen had, met St. Jago te zamen gekomen was, hij verscheidene giften als weldaden voor Spanje afsmeekte. « Een schoon klimaat," zeide de Koning. « Het zij toegestaan!" antwoordde de heilige. « Vruchtbare akkers, koren, wijn, olie, enz." « Toegestaan!" « Dappere zonen en schoone dochters." « Toegestaan!" « Eene goede Regering." « Neen, neen, neen — driemaal, negenmaal neen! wanneer men aan Spanje eene goede regering geeft, zou ieder Engel den hemel verlaten, om in Spanje te gaan leven!"....

—

Men had eenen koning gezegd, dat de adel in een zijner provincien zeer arm was. Toen hij eenigen tijd daarna, dezelve doorreisde en de edellieden in prachtige gala-kleederen hem hunne opwachting maakten, gaf de koning hun te kennen, dat zij toch zoo arm niet moesten zijn, als men hem wel verzekerde. « Sire!" antwoordde een uit hun midden, « wij hebben alles gedaan, wat wij schuldig zijn, maar zijn ook alles schuldig, wat wij gedaan hebben."

—

In een Tijroler dorp, las men op het uithangbord van eene herberg:

Geliefde gast, hier woont de kastelein;
Bezit gy geld, zoo heb ik goeden wyn,
Hebt gy geen geld, zoo weet dan, ginder staat er
Een allerbeste pomp, met overheerlyk water.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 24. April. Sedert den 22. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

The John, J. Rendah, Fowey, porceleinaarde; de jonge Klaas, J. Egberts, Bremen, tarwe; Johanna Cornelia, A. H. Meijer, tarwe; Jeltina Roelgina, A. B. Lukkier, beide Neustad, boonen; Tiessina, E. P. Mooi, Hamburg, tarwe; Wilhelmine, T. C. Tannen, Londen, stukgoed; die Gheil, H. Hantz, Hamburg, graan; Achilles, B. Hintz, Newstad, de Patriot, J. Jarch, Freiburg, Wilhelmine, J. F. Kreplien, Wismar, Minerva, J. A. Wallis, Straalsund alle tarwe; Johanna, Z. Glasker, Weenen, garst.

Van Antwerpen de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Margaretha, P. Jansen, Altona, Trevenner, J. Storm, New-York, beide ballast; Catharine Christine, J. Rosa, stukgoed, Bremen, Charlotte, T. N. Muller, Bergen, Kleine Marie, J. A. Hoppenrath, Dantzich, beide ballast.

Van Vlissingen gezeild:

Jonge Charles, J. Quite, schapen, Londen, Roxina, W. Shaw, ballast, Sunderland.

Opening des morgens ten 4 ure.
Sluiting des avonds 8 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

te doen?

- Niets; maar om u dan de waarheid te zeggen, ik heb mijne vrouw beloofd, niet meer te zullen spelen, en ik wil mijn woord niet breken.

- Dat is waarachtig wat mooi's! riep Delbos, spotachtig lagchende; maar ik geef u mijn woord, dat ik mevrouw uwe echtgenoote morgen wel tot andere gedachten zal brengen, en om haar dadelijk mijnen invloed te bewijzen, begin ik, u mede te nemen. Een man als gij, mag geen slaaf van de luimen zijner vrouw zijn, gij zoudt mij waarachtig eenen schrik voor het huwelijk inboezemen.

Delbos nam zijnen vriend bij den arm, en sleepte hem, die nog altijd tegenstreefde, mede. Weldra hadden zij een fraai huis bereikt en traden in eene helder verlichte, groote zaal. Een aantal personen van elken rang en stand, die voor eenigen tijd handel en staatkunde vergeten hadden, zaten rondom eene met groen laken bekleede tafel, waarop verscheidene hoop goud en zilver uitgespreid lagen. Er werd écarté gespeeld.

Hier bood zich voor een koelbloedig waarnemer een ontzettend schouwspel aan; deze angstige gezigten, wier blik strak op hetzelfde doel gerigt waren, die allen hetzelfde denkbeeld, denzelfden wensch, dien van te winnen, koesterden. - En als de kaarten dan beslist hadden, dan zag men aan de eene zijde de bittere teleurstelling, aan de andere de lage vreugde, die als het ware met het ongeluk, en voor u de wanhoop, de schande, de dood zelfs.... De speler neemt afscheid van het leven als het ware, want hier worden alle zachte aandoeningen verworpen, en gaan verloren.

Anatole aarzelde nog. Werktuigelijk stak hij de hand in de zak naar zijn brieventasch, waarin zich nog eenige wissels bevonden; hij haalde diep adem, ging vervolgens zitten spelen, en won; nogmaals beproefde hij zijn geluk, hij won steeds meer. Nu had hij moeten terugtreden, maar de eerzucht, zijn verlangen om zijnen misstap, door een schitterend geluk verschoonbaar te maken, deze helsche verzoeking.... kortom, de rampzalige speelde voort.

Naauwelijks waren er twee uren verloopen, sedert het geluk hem toegelagchen had, of.... zijne haren rezen te berge, hij had zich den boezem opgescheurd, krampachtig, als het reutelend van eenen stervende, kwamen nog de woorden over zijne loodkleurige lippen: Mijn landgoed! Eene diepe stilte volgde. De kaarten vielen, hij was geruineerd! Onverschillig gaapte men hem aan. Hij trok driftig een potlood uit zijn brieventasch, en schreef daarmede eenige regels op een stukje papier, zocht vervolgens zijnen dienstvaardigen vriend op, gaf het briefje over, en zeide met eene doffe stem: Voor mijne Valentine. Breng haar dit over een uur. Daarop verloor hij zich onder de menigte.

—

Eenzaam zat eene jonge vrouw in hare kamer te wachten. Zij was doodsbleek; bij het licht der laag afgebrande waskaarsen sloeg zij nu eenen blik naar den hemel, dan naar de eenzame straat. - Langzaam, gelijk de lange uren voor haar omgingen, rolden eenige tranen over hare wangen... Het was Valentine. Arme vrouw, aan welke folteringen was zij ten prooi! Zij moest het zich zelve bekennen, haar man was eerloos! Rampzalige vrouw! jegens wie eene heilige belofte niets is dan een vlugtig gezegd woord, jegens wie een eed eene afgesletene spreekwijze genoemd wordt, en van wien men toch eischt, dat zij haren afgelegden eed stipt houden zal. - Hoe gaarne had zij aan de muren van het klooster de voorkeur gegeven, boven deze geschondene belofte, gegeven en geschonden in een zoo heilig oogenblik.

Hoe vreeselijk was deze akelige eenzaamheid, terwijl het hart van zalige verrukking en hoop klopt; als de toekomst ons lagchend toeschijnt, en alsdan de echtgenoot zijne vadervreugde bij de speeltafel vergeet... het is vreeselijk! Driftig stapte zij door de kamer, duizend denkbeelden vlogen op hetzelfde oogenblik door haar brein; zij waagde het niet een daarvan vast te houden. Terwijl zij de handen wrong, riep zij dikwijls op eenen half waanzinnigen toon uit: O mijn God, is er dan geen geluk, geene genade voor de vrouw van een speler!

Op dit oogenblik werd op de straatdeur geklopt; ademloos sprong zij op. Zij hoorde schreden naderen, verheugd sprong zij naar de deur, maar deinsde op hetzelfde oogenblik terug. Het was Delbos, die haar koel een briefje overgaf. Met bliksemsnelheid doorliep zij de volgende gruwelijke regels:

« In uwe oogen, in die van iedereen ben ik onteerd; ik ben
« niet in staat deze dubbele ellende te dragen, ik heb aan mijn
« leven een einde gemaakt. Leef voor ons kind, dat ik nimmer
« aan mijn hart zal drukken. Vaarwel."

Naauwelijks had Valentine deze vreeselijke regels gelezen, of zij stiet Delbos ter zijde en vloog het huis uit.

De domtoren verkondigde het tweede uur na middernacht, terwijl Valentine alleen, in nachtgewaad, de eenzame straten doorvloog.

Een onbewust gevoel, eene enkele gedachte, die echter waar, die onbedriegelijk was, leidde hare schreden naar de haven. De lange reeks van lantarens op de kaai spreidden een helder licht over het stille water.

- Vliegend liep zij de kaaijen langs; de schaduw van een man ging voor haar uit; zij wilde roepen, doch kon geen geluid uit hare keel wringen; hare kniën knikten, zij viel neder... Anatole vlugtte steeds voort; de ongelukkige rigtte zich weder op, en ijlde hem na. Thans had hij den oever bereikt; hij viel op de kniën, want op dat oogenblik daagde de gedachte aan God in zijne ziel op, en helder stond de herinnering zijner vroegere schuldelooze, gelukkige dagen hem voor den geest.

Het was een ontzettend tafereel: deze stille nacht, en deze man die geknield den hemel vergiffenis smeekte voor eene misdaad, die hij weldra zou begaan, en die jonge vrouw met loshangende haren, wie de stem begeven had, bleek als een spook, die de armen uitstrekte, om zich aan haren echtgenoot te klemmen.

Anatole bespeurde Valentine; hij gaf een gil van ontzetting, een straal van waanzinnigheid flikkerde in zijn oog; met de laatste inspanning zijner krachten sprong hij in het water. De golven sloegen over hem heen; driemaal rees hij weder omhoog, toen zonk hij, om niet weder te keeren. Valentine viel in onmagt op den grond.

—

Den volgenden dag verdrong zich eene menigte volks om een lijk, dat men in de haven had opgevischt. Sommige voorbijgangers, die er een blik op sloegen, zeiden: Het is de dolle Blangay, hij speelde gisteren avond als een razende. Daarop gingen zij naar de beurs, en des avonds naar de speeltafel......

In het krankzinnigen-huis te Bordeaux zag men eene jonge, schoone vrouw, die den geheelen dag in het waterbekken eener fontein zat te staren, terwijl zij een naam mompelde.

- Eenige maanden later bragt zij een dood knaapje ter wereld.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEMEN.